

DE LAATSTE LICHTWACHTER

HET MYSTERIE VAN DE ZIELSDUISTER

K.C. PEDERSEN

Voor Sebastian,
die weet dat de grootste queeste soms gewoon mijn identiteitskaart
terugvinden is.

DE LAATSTE LICHTWACHTER

HET MYSTERIE VAN DE ZIELSDUISTER

Eerste druk 2025

Auteur: K.C. Pedersen

Redactie: Giovanna Jansen

Corrector: Isolde Boers

Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk: Anke Amir - de Kroon

Copyright © K.C. Pedersen, 2025. Alle rechten voorbehouden.

ISBN 978 90 90409 34 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën,
geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze
ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1

Aurora lag roerloos in bed, haar deken half van zich afgeschopt in een vergeefse poging de klamme warmte van de kamer te ontluchten. Het raam stond wijd open, maar het enige dat naar binnen stroomde, was de zoete geur van zomerbloemen. Ze kneep haar ogen dicht. De geur sleurde haar mee, terug naar de tuin van het landhuis. Naar de tijd waarin ze urenlang met haar schildersdoek tussen de bomen zat. Haar grootste zorg was dat mevrouw Bradwill haar op de vingers zou tikken omdat ze met verfvlekken op haar handen aan de eettafel zou verschijnen. Maar die tijd was voorgoed voorbij. Dat was voordat ze wist wie ze was en wie haar ouders waren. Voor ze begreep wat het inhield om de Laatste Lichtwachter te zijn, nu bleek dat haar moeders voorspelling klopte: de Legende was waar, en de Verduisteraars – door elke Magdor gevreesd – waren nog steeds niet verslagen. Een jaar geleden wist ze nog niet eens wie ze was en nu noemde iedereen haar een Lichtwachter – een naam die klonk als een held uit een verhaal waar zij niet in paste, alsof het over iemand anders ging en die gave bij iemand anders hoorde. Niet bij haar.

In de hoek van de kamer lag River opgerold in haar bed. Haar gezicht zat verstopt achter haar roodbruine krullen die er als een gordijn overheen hingen. Aan haar voeten snurkte de lelijkste hond die Aurora ooit had gezien. Hij leek het resultaat van een betovering die halverwege was mislukt. Zijn platte neus stond scheef, zijn tanden staken onder zijn lippen uit, en zijn doffe, grijze vacht zag eruit alsof hij zich zojuist door het stof had gerold. River had hem gered toen hij als puppy in de Normerwereld was gedumpt in een vuilniscontainer. Hij zat onderin, jankend

tussen het vuile afval. Eenmaal thuis had ze hem gewassen en omgedoopt tot Sterrenwacht, omdat hij 's avonds eindeloos naar de hemel tuurde, alsof hij wachtte tot de sterren hem iets zouden vertellen. River groeide net als Aurora op in de Normerwereld waar haar ouders een huis hadden, maar nadat afgelopen schooljaar het nieuws uitbrak dat er een Verduisteraar opnieuw de Schaduw had losgelaten, hadden ze in het begin van de zomer beslist om naar een huis in Ragdav te verhuizen zodat ze dichterbij het Bureau waren, mocht er opnieuw iets gebeuren.

Plotseling blies een onverwachte windvlaag door de kamer. Er klonk een geritsel van vleugels. Een raaf scheerde door het open raam en landde op Rivers bureau. Ze streek haar veren glad en staarde Aurora aan met haar melkwitte ogen. Natuurlijk was Jade er al. Ze verscheen altijd met de eerste stralen van de ochtendzon. En zeker vandaag zou ze op tijd komen – de dag waarop Aurora eindelijk mevrouw Bradwill mocht bezoeken.

Aurora had de ouders van River wekenlang gesmeekt om naar het ziekenhuis in Ragdav te gaan. Maar ze kreeg steeds hetzelfde antwoord. Mevrouw Bradwill kon geen bezoek ontvangen. Ze lag in een diepe slaap en zou niet eens merken dat Aurora er was. Dat deed ze blijkbaar al sinds Helers haar in het landhuis vonden, nadat ze vorige zomer vergiftigd werd door zeekroongif. De Helers in het ziekenhuis vertelden dat het een wonder was dat ze nog leefde toen ze aan het landhuis kwamen en mevrouw Bradwill roerloos in haar bed aantroffen.

Sinds professor Jacobs – of beter gezegd, Rosemary Brickshaw – aan het einde van vorig schooljaar verdween samen met haar broer Fres, had Aurora geen stap meer buiten mogen zetten. En dat terwijl er geen enkel spoor meer was van Rosemary, haar broer of de Schaduw van Duisternis. Alsof ze simpelweg in rook waren opgegaan. Alleen kon niemand met zekerheid zeggen dat zij de enige overgebleven Verduisteraars waren, iets dat de hele Magdorwereld enorme zorgen baarde. Aurora mocht bij River blijven omdat haar ouders voor het Bureau werkten en ze daar veilig zou zijn. Gelukkig maar, want het landhuis stond inmiddels compleet leeg, en zolang mevrouw Bradwill in het ziekenhuis lag, had Aurora geen thuis om naar terug te keren. Zelfs als mevrouw Bradwill nog in het landhuis was geweest,

betwijfelde Aurora of het Bureau haar toestemming zou hebben gegeven om zonder bescherming de zomer door te brengen in de Normerwereld.

Het huis van Rivers ouders stond aan de rand van Ragdav. Hun kleine, houten maar gezellige huisje had twee verdiepingen en een tuin die zijn eigen wetten volgde. Wilde bloemen groeiden tussen het onkruid, alsof niemand ooit geprobeerd had ze tegen te houden. Aurora, River, Vaya en Jade hadden er de hele zomer doorgebracht, meestal onder de oude perenboom die schaduw bood tegen de verzengende hitte.

Aurora klemde de felblauwe nachtschildsteen die ze van haar moeder had gekregen in haar vuist. De geur van gebakken spek en eieren drong door de deurkier naar binnen. Sterrenwacht begon te kwispelen terwijl zijn scheve neus de geur oppikte. Hij rekte zich uit, sprong van Rivers bed en schudde zijn doffe vacht uit. Hij krabde aan de deur en staarde vragend naar Aurora.

Ze dwong zichzelf om op te staan en draaide de deurknop om. Met een langgerekt gepiep opende ze de deur. Sterrenwacht spurtte de trappen af alsof hij al weken niet meer had gegeten. Nu ze toch was opgestaan, kon Aurora zich net zo goed gaan aankleden. Slapen lukte toch niet meer. Ze trok haar lederen tas van onder haar bed. Haar blik bleef hangen op de stukken perkament die bovenop lagen. De brief van haar moeder, die ze elke ochtend las – sinds ze had leren lezen – tot de dag dat ze wegliep van het landhuis en op de Dunvar Academie terecht kwam. En de voorspelling, waarin haar moeder beschreef dat de Laatste Lichtwachter geboren zou worden – zonder te weten dat ze het over haar eigen dochter had. Bij de brief lag de vergeelde foto van haar moeder, genomen tijdens haar jaren op de academie. Eronder het boek dat ze op het einde van het schooljaar van Kieran kreeg, waar de schets van haar vader in stond: de Lichtwachter die de Magdorwereld had gered. Hij had zich vermomd als een andere Magdor, waardoor zijn licht werd opgenomen door een Verduisteraar – iets wat dodelijk was voor hen – en had zo de wereld gered. Alleen had hij het niet overleefd, waardoor Aurora haar eerste levensjaar alleen met haar moeder opgroeide, tot ook zij stierf toen ze Aurora probeerde te beschermen.

Voorzichtig legde ze de stukken perkament en het boek opzij en haalde een beige, linnen broek en een donkerblauw hemd tevoorschijn. Net nadat ze zich had omgekleed en de laatste knoopjes van haar hemd dichtdeed, klonk er geritsel achter haar. River begon heftig te woelen. Haar benen traptten wild in het rond, alsof de dekens haar in een wurggreep hielden. Haar vingers klauwden naar iets dat er niet was. Ze begon te gillen, alsof ze in haar droom werd opgeslokt door iets duisters.

Aurora snelde naar River en struikelde bijna over de schoenen naast haar bed, die ze de avond ervoor had uitgeschopt voor ze ging slapen.

‘River, rustig! Het is oké,’ zei ze, terwijl ze Rivers schouders stevig vasthield om haar tot rust te brengen. Met een schok werd River wakker. Dunne straatjes zweet liepen langs haar slapen naar haar nek. Aurora hielp haar langzaam rechtop te zitten. Met ritselende veren vloog Jade op. Ze landde op de rand van het bed en bleef onbeweeglijk zitten, haar witte ogen strak op River gericht die haar ademhaling onder controle probeerde te krijgen.

‘Er is niets aan de hand, je bent gewoon thuis,’ zei Aurora.

Sinds hun confrontatie met Rosemary Brickshaw had River elke nacht meer en meer last gekregen van nachtmerries. Dromen waarin haar ouders werden vermoord of één van hen verdween en nooit meer terugkwam.

‘Ja, gewoon een slechte droom,’ antwoordde River. Haar ademhaling kwam eindelijk tot rust. Ze veegde rillend het zweet van haar voorhoofd. ‘Waar is Sterrenwacht?’

‘Beneden. Hij rook het ontbijt,’ zei Aurora, die een flauwe lach forceerde.

River trok zwijgend naar de badkamer om zich om te kleden. Haar blik bleef afwezig, de laatste weken was dat wel vaker zo. Ook al praatten ze er nauwelijks over, Aurora wist diep vanbinnen waarom River zich steeds meer zorgen begon te maken. Ze was bang om terug te keren naar Dunvar. Bang om haar ouders achter te laten. Voor iemand die ooit rotsvast geloofde dat de academie de veiligste plek ter wereld was en leraren als onbetwiste autoriteiten beschouwde, moest het ondraaglijk zijn ge-

weest om te ontdekken dat één van hun eigen leraren een Verduisteraar was en dat ze ternauwernood aan de dood ontsnapt waren.

Nadat River zich had aangekleed daalden ze samen de trap af. Jade zat op Aurora’s schouder en fladderde vervolgens naar de rand van een keukenstoel. In de keuken was Rivers moeder, Julia Everly, al druk in de weer met het fornuis. Haar roodbruine krullen waren in een hoge staart gebonden die speels over haar schouders viel. Sterrenwacht zat naast haar op de vloer, zijn kop in de lucht, zijn tong kwijlend uit zijn muil.

‘Jullie zijn vroeg wakker,’ zei mevrouw Everly. Ze duwde haar bril verder omhoog op haar neus. Haar blik gleed even naar haar dochter, die wallen onder haar ogen had.

‘Slechte nacht?’

River knikte slechts en pakte een bord van het aanrecht, gevuld met toast, spek en eieren.

‘Je vader is nog aan het werk, maar hij komt straks thuis. Dan kunnen we vertrekken naar het ziekenhuis.’

Een zenuwachtige kronkel draaide in Aurora’s maag. Terwijl ze haar bord met toast en eieren neerzette, leek haar honger te verdwijnen. Behalve dat mevrouw Bradwill was wakker geworden, had ze niets meer gehoord over hoe het met haar ging. Aurora’s gedachten raasden over wat haar te wachten stond. Zou mevrouw Bradwill al helemaal hersteld zijn? Zou ze boos zijn dat Aurora was weggelopen? En hoe moest ze in hemelsnaam uitleggen dat ze ontdekt had dat mevrouw Bradwill haar grootmoeder was, en dat Aurora, net als zij en haar vader, een Lichtwachter was? Of dat mijnheer Bradwill eigenlijk niet dood was, maar vermist?

‘Is er al meer nieuws over mijnheer Bradwill?’ vroeg Aurora, zichzelf dwingend een stuk goudbruine toast met ei naar binnen te werken.

‘Nee, helaas,’ antwoordde mevrouw Everly. ‘Het valt niet onder ons departement, maar misschien heeft Edward al iets gehoord.’

Dat was het antwoord dat Aurora de laatste weken steeds weer kreeg. Aan het einde van vorig schooljaar had ze een bericht in het spiegelboek gevonden – een haastig geschreven boodschap waarin mijnheer Bradwill om hulp smeekte. Met een hart dat bonsde in haar keel had Aurora de

trappen afgerend en het schoolhoofd gezocht om hulp in te schakelen. Zij had meteen het Bureau erbij geroepen. Het spiegelboek werd door de leden van het Bureau in beslag genomen, en zij beloofden dat het vinden van mijnheer Bradwill de hoogste prioriteit zou krijgen. Aurora mocht zelf niet meezoeken, hoezeer ze ook smeekte. Als Laatste Lichtwachter was het te gevaarlijk om onbeschermd op pad te gaan. Weer een herinnering aan het feit dat haar leven voorgoed veranderd was. Vroeger had ze het landhuis van mijnheer en mevrouw Bradwill ook nooit alleen mogen verlaten, maar toen had ze nog geen idee wat haar als Lichtwachter te wachten stond. Ze wist nog niets van deze wereld – en al helemaal niet dat zij degene was op wie alle hoop rustte om de magische wereld te redden.

Ergens wenste ze dat ze het spiegelboek van mijnheer Bradwill nog had. Nu had ze alleen het kompas dat mijnheer Bradwill haar had gegeven als enige herinnering aan hem.

Er werd op de achterdeur van de keuken geklopt. River schrok zo dat ze zich haast verslikte in een stuk toast. Sterrenwacht begon luid te blaffen.

‘Kom binnen!’ riep mevrouw Everly boven het geblaf uit.

Sterrenwacht gromde laag en trok zijn lip op. In de deuropening stond een meisje met kort, zwart haar dat net boven haar schouders viel, en een piercing door haar rechterneusvleugel. Vaya bleef staan, haar hand nog op de deurklink. In haar mouwloze linnen shirt waren de strepen van haar tattoo goed zichtbaar – nog zoiets waardoor ze opviel, zelfs in de Magdorwereld. In de Normerwereld zou dit geheel ongehoord zijn, daar droegen alleen scheepslui tattoos en piercings.

Rivers moeder wierp Vaya een afkeurende blik toe, die Aurora meteen deed denken aan mevrouw Bradwill wanneer die iets zag wat een echte dame niet zou doen of dragen.

‘Ook een goedemorgen, Sterrenwacht,’ zei Vaya, die de deur achter zich sloot, zich niet bewust van de oordelende blik van mevrouw Everly. Of misschien gaf ze er gewoon, zoals altijd, niets om wat anderen van haar dachten.

Sterrenwacht gromde nog steeds.

‘Ik snap het, je hebt me nog steeds niet vergeven,’ zei Vaya. Na het Dunvar-kamp – het kamp dat jongeren voorbereidde op de academie – was Vaya tijdens de vakantie bij River blijven slapen. ’s Nachts had ze Sterrenwacht per ongeluk in het smeulende haardvuur getrapt nadat hij op haar bed sprong. Als je goed keek, viel op dat zijn stroharen aan de linkerflank nog steeds korter waren dan de rest.

‘Rustig maar,’ fluisterde River, die Sterrenwacht over zijn kop streelde. ‘Ze doet je niets.’

Vaya liet haar lederen tas van haar schouder glijden, zette hem in de hoek van de kamer en schepte aan het kookfornuis ongegeneerd een bord vol met eieren en spek. Ze plofte naast River neer, die met haar vork wat in stukken ei prikte. Even staarde ze naar de wallen onder Rivers ogen, daarna keek ze bezorgd Aurora aan. Ze kon bijna van haar gezicht aflezen wat Vaya dacht: als River het hier al zo moeilijk had, wat zou het dan worden op Dunvar?

‘Hebben jullie je nieuwe boeken al gekocht?’ vroeg Vaya, wellicht in de hoop om River op te vrolijken. Ondanks dat Aurora het niet begreep, was de geur van nieuwe boeken voor River net als het vinden van een zeldzame hoornbolk.

‘Nee, we zouden straks gaan,’ antwoordde Aurora.

Vanaf morgen zou de zomervakantie voorbij zijn, en begonnen Aurora, Vaya en River aan hun tweede jaar op de Dunvar Academie. Aurora kon niet wachten om terug te keren naar de vertrouwde muren van haar slaapzaal genaamd Cordelia, vooral omdat ze vorig jaar ontdekt had dat ze in hetzelfde bed sliep waarin haar moeder ooit had geslapen, toen ze zelf nog een leerling was. Maar toch was er iets dat in haar achterhoofd fluisterde, een ongemakkelijk gevoel dat zich als een knoop in haar maag nestelde. Een gedachte die haar dwarszat en de reden waarom ze zich niet helemaal kon verheugen op haar terugkeer: Nolan Graham. Sinds het einde van het vorige schooljaar had ze hem niet meer gezien. Aurora had zijn beste vriend Midas, die ooit Nolans leven redde, verraden door aan het schoolhoofd te vertellen dat hij verantwoordelijk was voor de verdwijning van Cecelia en Lyra. Dit leidde ertoe dat het Bureau Midas meenam,

en ook Nolan werd opgepakt, vooral nadat ze de Versterker der Schaduw onder zijn bed hadden gevonden. Aurora wist echter niet dat ze er was ingeluisd door Rosemary Brickshaw. Toen Nolan terugkwam, sprak hij geen woord meer en vertrok meteen daarna weer met zijn ouders.

De deur ging weer open en de vader van River wandelde naar binnen. 'Goedemorgen,' zei hij, zijn stem schor en zijn ogen rood van vermoeidheid. Hij liep naar River en kustte haar zacht op haar hoofd.

'Hebt u iets gehoord van het Bureau?' vroeg Aurora.

Edward Everly, de vader van River, schudde zijn hoofd. 'Nee, helaas. Wat er achter de schermen gebeurt om mijnheer Bradwill te vinden, blijft strikt geheim. Net als hun zoektocht naar Rosemary Brickshaw en haar broer. Maar ik ben er zeker van dat ze ons iets zullen laten weten zodra ze nieuws hebben.'

Aurora had zichzelf voorbereid op dat antwoord, en toch leek zich een zwaarte onder haar ribben te verstoppen.

'Zodra iedereen klaar is, vertrekken we,' zei Julia Everly, die de vuile pannen in de gootsteen plaatste. Met één handbeweging verdwenen de aangekoekte resten van spek en ei.

'Daarna kunnen jullie meteen jullie boeken gaan kopen. Dan hoeven we vandaag slechts één keer het huis uit.'

Aurora zette haar half leeggeeten bord op het aanrecht en staarde even naar River, die haar halfvolle bord naast haar neerzette. Ook zij had vanmorgen blijkbaar niet veel eetlust. Zwijgend liepen Aurora, River en Vaya naar buiten, de tuin in, gevolgd door Jade die naar een tak fladderde. Ze zochten de schaduw van de grote perenboom op, waar de koele lucht hen even omhulde terwijl ze wachtten tot Rivers vader ook gegeten had. Hij had de hele nacht gewerkt, maar had beloofd mee te gaan naar het ziekenhuis. Aurora vroeg zich af of dat misschien ook wel van hem verwacht werd door het Bureau.

'Mijn zussen vertelden vanmorgen dat er twee leerlingen zijn die meteen naar het tweede jaar mogen,' zei Vaya, die zich met haar rug tegen de ruwe bast van de boom nestelde.

'Ben je daar zeker van?' vroeg River. 'Ik bedoel... ik wist niet eens dat

dat kon. Er is zo veel te leren in het eerste jaar.'

Er zat iets in Rivers toon – alsof ze zich afvroeg waarom zij nooit was gevraagd om haar eerste jaar over te slaan.

'Mijn zussen hielpen bij het Dunvar-kamp,' ging Vaya verder. 'Er zijn kennelijk een paar nieuwe leerlingen die zo goed zijn dat ze sommige vakken mogen overslaan. Het gebeurt inderdaad bijna nooit.'

River beet op haar duimnagel en staarde naar enkele boterbloemen die meedanst in een zachte bries.

'Misschien door wat er vorig jaar gebeurd is?' suggereerde Aurora, in een poging River een beter gevoel te geven. 'Er zijn nu drie plaatsen vrij. En het is wellicht goede publiciteit voor de academie, iets wat ze na vorig jaar goed kunnen gebruiken.'

Even zei niemand iets. Jade, hun beste vriendin, zat definitief gevangen in de vorm van een raaf sinds ze zich tussen haar vriendinnen en een vloek van Rosemary had geworpen. En zij was niet de enige die de gevolgen droeg van Rosemary's wraak.

Cecelia en Lyra, twee medeleerlingen van Dunvar, waren niet alleen hun gave kwijtgeraakt – na hun herstel bleken ze zo uitgeput dat ook hun krachten voorgoed verdwenen. Kort daarna verlieten ze de academie.

Zeventien jaar geleden werd Jade's moeder aangevallen toen ze hoogzwanger was, maar zij en Jade kwamen er iets beter vanaf. Dankzij een snelle behandeling behielden ze beiden hun krachten, al betekende het wel dat Jade, zonder gave en blind ter wereld kwam. Ze leefden beiden sindsdien als Vervloekten.

'Heb je je nachtschildsteen en Versterker?' vroeg mijnheer Everly, die door de keukendeur naar buiten stapte en de stilte onder de perenboom onderbrak.

Hij droeg nog steeds zijn uniform van het Bureau, net als de moeder van River die zich blijkbaar had omgekleed. Aurora onderdrukte een kreun. Het was al erg genoeg dat ze niet alleen op pad kon gaan met de anderen, nu wist iedereen meteen dat ze begeleid werd door twee leden van het Bureau.

Aurora knikte met enige tegenzin en controleerde of haar Versterker

en nachtschildsteen goed verborgen waren onder haar linnen hemd. Het drietal stond op en Jade vloog op naar de hoge takken van de bomen in het bos dat zich achter het huis uitstrekte. De moeder van River draaide de achterdeur op slot en stapte het zonovergoten tuinpad op. Droge lavendelstrengen schuurden langs haar zwarte gewaad terwijl ze zich een weg baande naar de poort, waar klimop in volle bloei overheen groeide. Sterrenwacht sprong tegen het hek en blafte toen River het hek sloot, duidelijk in de veronderstelling dat hij mee mocht.

Aurora en de anderen volgden zwijsend de ouders van River, die een gespannen indruk maakten. Af en toe wierpen ze een blik over hun schouder, al leken de smalle straatjes en het aangrenzende bos volledig verlaten.

Het voelde bijna belachelijk dat ze, als zeventienjarige, werd begeleid door twee volwassenen van het Bureau naar de stad – alsof Rosemary Brickshaw elk moment vanachter een boom kon springen. Diep vanbinnen hoopte Aurora dat de hoofdstraat verlaten zou zijn en dat ze geen leerlingen van de academie zou tegenkomen. Maar zodra ze de glooiende kasseistraten achter zich lieten, vervloog die hoop. Met elke bocht die ze namen, groeide de drukte in de straten van Ragdav. In de hoofdstraat speelden kinderen met iets dat leek op een houten jojo en waar vonken van afschoten elke keer als het op en neer bewoog. Gezinnen deden hun laatste inkopen voor het schooljaar, terwijl enkele oudere Magdors rustig op bankjes in de schaduw zaten en met elkaar praatten. Bij een klein snoepwinkeltje zat een oude, bruine hond, die hen met zijn blik volgde. Mijnheer Everly leek hem toe te knikken.

Het was alweer weken geleden dat Aurora hier had gelopen. Terwijl ze door de hoofdstraat trokken, leek het alsof iemand het geluid dempte. De stemmen van de stad vervaagden, alles werd stil, behalve de starende ogen die haar als messen doordrongen. Iedere Magdor keek hen aan. Ergens had Aurora een sterk vermoeden dat de blikken die haar volgden niet alleen waren omdat ze door twee mensen begeleid werd van het Bureau, maar ook omdat het nieuws van wat er afgelopen schooljaar was gebeurd zich als een lopend vuurtje had verspreid. Fluisteringen gleden langs haar,

en een paar kinderen wezen haar aan, alsof ze een uitgestorven diersoort was. Intussen omhulden de starende ogen haar als een storm, en haar maag kromp samen. Het was alsof ze een podium betrad waar zij niet om had gevraagd om op te gaan staan. Jade, die boven hen meevloog, kraste zacht en landde op Aurora's schouder, alsof ze haar wilde geruststellen, en zeggen dat ze zich er niets van moest aantrekken. Iets wat Jade haar zou gezegd hebben mocht ze nog kunnen praten. Het beeld van een tamme raaf met melkwitte ogen, leek even de aandacht van Aurora af te nemen.

'Trek je er niks van aan, ze kijken je gewoon aan omdat ze het niet kunnen geloven dat de Legende waar is,' zei River zacht.

'Ja, het is niet hetzelfde als toen op school iedereen je aanstaarde omdat ze dachten dat je een dodelijke Verduisteraar was die leerlingen ontvoerde,' zei Vaya achtereftig.

Aurora wrong zich haastig door de mensenmassa, haar ogen strak op haar schoenen gericht. Ze wenste vurig dat ze kon verdwijnen, dat River haar onzichtbaar kon maken. Even vroeg ze zich stiekem af of dat ook zou kunnen?

Ze vervolgden zwijsend hun weg, tot aan de oude stenen brug die naar de Dunvar Academie leidde, en sloegen daar rechtsaf, een smal en kronkelig paadje in dat zich tussen met bloemen begroeide muurtjes wrong. Tot haar opluchting bleef de drukte van de hoofdstraat achter haar. Hier leek het haast uitgestorven.

'Daar is het,' zei Rivers moeder. Ze wees naar een oud, klein kasteel dat was ingeklemd tussen kleinere huizen, alsof iemand het er haastig tussen had geduwd. Het ziekenhuis had kleine ramen en was opgebouwd uit verweerde stenen waar enkele klimopplanten tegen groeiden. De torentjes stonden zo scheef dat het leek alsof ze bezweken onder het gewicht van de tijd zelf.

Mijnheer Everly hield de deur voor iedereen open, Aurora's voeten leken echter vast te zitten in drijfzand.

'Alles in orde?' vroeg mijnheer Everly terwijl de anderen doorliepen naar de hal.

Aurora slikte moeizaam. Hoe kon het dat elke vezel in haar lichaam

plots schreeuwde om niet naar binnen te gaan? Ze had er maandenlang om gesmeekt om naar het ziekenhuis te gaan, en nu ze er eindelijk was, waren haar voeten loodzwaar, alsof ze weigerden om nog vooruit te gaan. 'Ik weet gewoon niet wat ik haar moet zeggen.' Maar in werkelijkheid dacht ze vooral aan wat mevrouw Bradwill tegen haar zou zeggen. Wat als ze zo kwaad was dat ze haar een preek gaf waar iedereen bij stond? Of zou ze zo ziek zijn dat ze daar niet toe in staat zou zijn en haar enkel met een teleurgestelde blik zou aankijken? Aurora wist niet welke van de twee ze het ergste zou vinden.

Mijnheer Everly liet de deur even los, waardoor die langzaam terug in het slot viel.

'Je hoeft niets te zeggen,' zei hij. 'Mevrouw Bradwill zal al blij zijn om je te zien. Woorden komen vanzelf.'

Aurora knikte langzaam.

'Jij kan er niets aan doen wat er het afgelopen jaar gebeurd is. Dat weet zij ook wel,' ging hij verder, met een vriendelijke knik.

'Maar als ik niet was weggelopen vorige zomer—'

'Dan had Rosemary Brickshaw zeker een manier gevonden om je ter plekke te vermoorden als je in die auto was gestapt bij het landhuis. En waar stonden we allemaal dan?'

Aurora haalde diep adem. Ze bleef even staren naar de houten deur, alsof ze nog twijfelde.

River trok de deur vanuit de andere kant weer open. 'Kom je?'

Aurora dwong zichzelf in beweging te komen. Mijnheer Everly volgde haar en liet de deur zacht achter zich dichtvallen.

Zonlicht stroomde door de ramen boven hen en vulde de ronde hal van het ziekenhuis met een warme gloed. Het licht viel zacht op de vloer, waar de zon stond afgebeeld met de naam 'Zonnewende Hospitaal' in het midden. Twee oudere vrouwen in witte schorten haastten zich, druk pratend over een patiënt, door de hal.

Aurora sloot zich aan bij de rij voor een gammele aanmeldtafel. Voor hen stond een kleine, gebogen vrouw, zichtbaar kreunend van pijn. Uit haar armen groeiden planten. Kleine, gemene plantjes, met scherpe

bloemknoppen die eruitzagen als vlijmscherpe tanden. Ze hapten naar alles wat ze konden bereiken, en een van de bloemen streek bijna tegen Rivers arm. Gelukkig was Aurora snel genoeg om haar net op tijd weg te trekken, terwijl Vaya met een vinger tegen een bloem tikte. De vrouw kroop daardoor nog dieper in elkaar.

'Gebeten door een harper,' fluisterde Vaya.

'Dat zijn verboden planten,' zei River verontwaardigd terug. Ze schudde met haar hoofd alsof ze niet kon geloven dat iemand zo dom kon zijn.

De vrouw was aan de beurt en stapte kreunend naar voren. De Heler achter de tafel staarde haar met dezelfde blik aan als River de vrouw kort daarvoor had gegeven. Ze droeg, net als de andere Helers, een wit schort en een stijve, katoenen muts, gevouwen tot een scherpe punt, met het embleem van de zon erop.

'Daarvoor moet u naar de derde verdieping,' zei de Heler op verveelde toon. De vrouw draaide zich om en strompelde de trappen op.

'Volgende,' riep de Heler ongeduldig. Aurora was blijven staan omdat ze nog verbouwereerd staarde naar de vrouw die zich moeizaam op de treden van de trap werkte.

'Ik kom mevrouw Bradwill bezoeken,' zei Aurora, die naar de tafel stapte.

De vrouw bladerde door haar papieren. Ze gleed met haar vinger over de namen tot ze bij de naam Bradwill, Emily kwam.

'De Normer?' vroeg ze met enige minachting, alsof het bijna een schande was dat er hier zo iemand lag.

'Ja,' bulderde Aurora fel. Er was iets in haar dat wilde schreeuwen, iets dat riep dat mevrouw Bradwill geen Normer was, maar een Lichtwachter. Alleen was dat niet meer wie mevrouw Bradwill was. Ze had geen krachten meer. Die had ze al jaren niet meer, sinds ze samen met mijnheer Bradwill deze wereld verlieten en kozen voor de veiligheid van de Normerwereld, toen het leek alsof de Verduisteraars alles zouden vernietigen. Ze konden niet terug. En zelfs nadat het verschrikkelijke nieuws kwam dat hun zoon vermoord was, wilden ze niets meer te maken hebben met de wereld die ze ooit gekend hadden. Tot ze ontdekten dat ze een klein-

kind hadden. Iemand die ze wilden beschermen tegen deze wereld en het lot dat zij nu tegemoet ging als Laatste Lichtwachter.

De Heler keek haar nog eens aan, haar ogen op zoek naar de bevestiging die ze blijkbaar nodig had.

‘Vijfde verdieping, derde deur rechts,’ zei de Heler. Net toen Aurora zich omdraaide om de trap op te lopen, riep de vrouw naar Vaya, die Jade op haar schouder had zitten: ‘Excuseer, vogels zijn hier niet toegelaten!’

‘Ze is geen vogel,’ snauwde Vaya.

‘Dan moet ze terug transformeren naar een mens, anders is ze niet toegelaten.’

Vaya balde haar vuisten, maar voordat ze iets kon zeggen, fladderde Jade op en vloog de deur uit, net op het moment dat iemand binnenkwam. Een oudere man schrok en bukte zich haastig toen Jade over hem heen vloog.

Aurora draaide zich om en liep samen met de anderen de trap op. Met elke stap leek haar keel nauwer te worden. Op de vijfde verdieping hielden ze halt bij de derde deur aan de rechterkant. Aurora legde haar hand op de knop. Haar ogen gleden met een aarzelande uitdrukking naar River en Vaya die achter haar stonden. Vaya prutste aan haar neuspiercing, en Aurora wenste vurig dat ze dat niet zou doen zodra ze bij mevrouw Bradwill binnen waren.

‘Doe maar, wij gaan mee,’ zei River, alsof ze die bevestiging zelf ook nodig had om verder te gaan.

‘Wij blijven hier, roep ons gerust als er iets is,’ zei de moeder van River die zich bij een Heler voegde waar mijnheer Everly al mee stond te praten.

Aurora haalde diep adem, duwde de deur open en stapte de kamer in, gevolgd door River en Vaya.

Aurora’s benen tintelden, alsof ze uit glas bestonden dat elk moment kon barsten. In de kamer was het muisstil. Mevrouw Bradwill lag in een roestig, metalen bed. Ze was magerder dan Aurora zich kon herinneren. Haar huid was grijs, bijna grijs, en haar ogen leken leeg, gefixeerd op een punt in de verte dat alleen zij leek te zien. Het was alsof ze niet meer

volledig in deze wereld stond. Aurora zette een voorzichtige stap dichterbij en bleef naast het bed staan. Een scherpe steek streek door haar borst. ‘Zou ze me horen?’ stamelde Aurora. Ze staarde naar River en Vaya, die op een afstandje stonden.

‘Ik denk het wel,’ antwoordde River. ‘Zeekroongif maakt je lichaam zwak, niet je geest.’

Zonder het te beseffen had Aurora haar ketting vastgegrepen, die zich als een koord strak tussen haar vingers spande. Mevrouw Bradwill keurde dat vroeger altijd af. Alsof de onuitgesproken woorden Aurora bereikten, stak ze de nachtschildsteen weer onder haar linnen hemd.

Met een aarzelande blik op Vaya en River, dwong ze zichzelf te spreken. Al gauw kwamen de woorden als een stroom die niet meer te stoppen was. Ze vertelde hoe ze op de Dunvar Academie was gekomen, over wat ze over haar moeder en vader had ontdekt, en hoe ze het spiegelboek meenam. Ze vertelde ook over de boodschap van mijnheer Bradwill, en haar overtuiging dat hij nog steeds leefde. Terwijl ze sprak, merkte ze dat de ogen van mevrouw Bradwill langzaam vochtig werden. Een traan rolde over haar grauwe huid, haar ogen bleven gefixeerd op een onzichtbare horizon.

Mevrouw Bradwill’s hand rilde langzaam, alsof haar koude vingers zochten naar de hand van Aurora. Haar ogen bleven ergens anders op gericht. Mevrouw Bradwill kon haar werkelijk horen. Aurora nam haar hand vast die zich uitgeput in de hare liet vallen.

‘Dat is nog niet alles,’ zei Aurora met enige twijfel in haar stem. ‘De voorspelling van mijn moeder is uitgekomen.’ Er viel een stilte in de kamer. ‘Ik ben de Laatste Lichtwachter. De Verduisteraars waren niet verslagen door mijn vader. Zeker twee Verduisteraars ontsnapten.’ De woorden klonken vreemd in haar oren, alsof ze niet van haar waren.

De levenloze indruk van mevrouw Bradwill leek te veranderen bij het horen van Aurora’s woorden, als een diep verborgen pijn die zich ineens naar de oppervlakte duwde. Haar hand kneep ineens hard in die van Aurora, zo verrassend sterk voor iemand zo zwak.

‘Er is iets aan de hand, ze laat me niet los,’ stootte Aurora uit. Ze kon

de paniek in haar stem niet verbergen.

‘Mevrouw Bradwill, het is oké, het is Aurora,’ zei River, die dichterbij het bed ging staan.

Op dat moment tikte iets zachtjes op het raam. Jade zat op het raamkozijn. Vaya trok het raam open, waardoor Jade naar binnen vloog. Ze fladderde recht op de metalen bedrand van mevrouw Bradwill af.

‘Ik denk dat ze me iets wil duidelijk maken,’ zei Aurora. Mevrouw Bradwill hield nog steeds haar hand stevig vast.

‘Misschien weet ze iets over Rosemary Brickshaw of haar broer?’ vroeg River.

Jade vloog plots op en landde op het beddenlaken dat over mevrouw Bradwill lag. Ze stapte naar de vrije, maar gesloten hand van mevrouw Bradwill en tikte er zacht tegen met haar snavel. De hand die Aurora vasthield, ontspande een beetje.

‘Jade, wat doe je?’ vroeg Aurora.

Ze tikte er weer tegen. Vaya reikte naar de gesloten hand van mevrouw Bradwill en deed voorzichtig, vinger per vinger, haar hand open. In haar hand verscheen een klein vergeeld stuk perkament dat afgescheurd was van een groter vel.

‘Er zit een afgescheurd stukje van een perkament in!’ zei Vaya.

Ze haalde het er voorzichtig uit en gaf het aan Aurora.

‘Wat is het?’ vroeg River.

‘Geen idee,’ antwoordde Aurora, terwijl ze het stuk perkament openvouwde. Binnenin stonden de letters *N.O.N.W.* geschreven.

‘Wat betekent dat?’ vroeg Vaya.

Aurora hield haar ogen op mevrouw Bradwill. Haar angst leek zich inmiddels over de hele kamer te verspreiden.

‘Weet mijnheer Bradwill wat dit is? Moet ik dit aan hem geven?’

Aurora meende mevrouw Bradwill haast onmerkbaar te zien knikken. Nog voor ze haar volgende vraag kon stellen, zwaaide de deur open en kwam er een Heler met een houten karretje de kamer binnen.

Met een ruk trok Vaya het raam open en gebaarde naar Jade, die onmiddellijk wegvloog.

‘Jullie tijd is om,’ zei de Heler zonder op te kijken. Ze woog enkele drankjes af en mengde ze door elkaar.

‘Nog heel even?’ smeekte Aurora.

‘Nee, het spijt me, mevrouw Bradwill moet echt rusten.’

Met tegenzin liet Aurora de hand van mevrouw Bradwill los. Mevrouw Bradwill staarde nog steeds wezenloos voor zich uit, alsof haar gedachten gevangen zaten in iets wat de anderen niet konden zien.

‘We komen morgen terug, dat beloof ik,’ fluisterde Aurora, die nog een laatste blik wierp op mevrouw Bradwill. Iets diep vanbinnen trok aan haar, alsof haar hele lijf haar wilde dwingen te blijven. Een vreemd contrast met hoe ze kort daarvoor met knikkende knieën voor de deuren van het ziekenhuis had gestaan. Ze klemde het verkreukelde stuk perkament van mevrouw Bradwill nog stevig in haar hand. Zonder nog een woord verlieten ze de kamer.

‘We moeten morgen terugkomen,’ zei Aurora vastberaden toen ze de gang opliepen.

‘Dat gaat niet, morgen is de eerste schooldag,’ antwoordde River terwijl ze opzij keek, alsof ze bang was dat ze afgeluisterd werden.

‘Dat maakt me niet uit,’ wierp Aurora tegen. ‘Dit is belangrijker.’

Net op dat moment kwamen Rivers ouders de hoek om.

‘Laten we gaan,’ zei mevrouw Everly, zich niet bewust van de spanning. ‘Dan kunnen we jullie schoolboeken nog halen voor morgen.’

De hele weg naar de hoofdstraat bleef het stil, want geen van hen durfde iets te zeggen waar Rivers ouders bij waren. Jade vloog boven hen mee en landde op de schouder van Vaya. Aurora had het stuk perkament diep in haar broekzak gestopt, en haar vingers gleden er telkens weer naartoe om zich ervan te bevestigen dat het er nog zat. In haar hoofd klonken de vier letters steeds opnieuw.

N.O.N.W.

Ze had geen flauw idee wat die letters betekenden.

Ze bereikten de hoofdstraat en mevrouw Everly stelde voor om eerst hun schoolboeken aan te schaffen. Aurora stemde schoorvoetend toe, al wilde ze liever meteen rechtsomkeert maken en terug naar het huis van

River gaan. Het was nog steeds behoorlijk druk op straat. Mensen liepen winkels in en uit, en sommigen vertraagden hun pas wanneer ze Aurora zagen. De eerste winkel waar ze stopten was gevuld met de geur van inkt en oud perkament. In fluwelen dozen lagen kroonpennen uitgestald, opgerold perkament lag in nette stapels in houten kisten ernaast, en glinsterende flessen met inkt – zelfs soorten die van kleur veranderden zodra je ermee schreef – stonden netjes op planken gestapeld.

Aurora dwaalde gedachteloos tussen de rekken terwijl River een stapel boeken bijeen zocht. Ze had een lijstje bij zich met boeken die aanbevoelen, maar niet verplicht waren, en leek vastbesloten ze allemaal mee te nemen naar de academie. Nadat Aurora haar schoolboeken kocht, vulde ze – net als Vaya – haar inktvoorraad aan.

Daarna gingen ze naar Het Magische Beestenbos, waar Vaya kattenvoer uitkoos voor Nachtegaal. Aurora bleef buiten staan bij een grote traliekooi, waarin een groepje dieren, die op het eerste gezicht op fretten leken, onophoudelijk door elkaar krioelde. Boven op de kooi stond een houten bord met *Slinkers* opgeschreven. Eén diertje bleef Aurora aankijken. Hij had een grauwwitte vacht met bruine vlekken en leek de enige te zijn die niet meespeelde met de anderen. Hij knipperde met zijn zwarte kraaloogjes naar Aurora.

‘Aurora, kom je?’ vroeg Vaya, die met Jade op haar schouder de winkel uit wandelde.

‘Ja, sorry,’ antwoordde ze afwezig.

Vaya staarde het kleine dier aan, dat voorzichtig oogcontact maakte met Aurora. ‘Jij mag ook wel een huisdier, hoor,’ zei ze. ‘Anders is Nachtegaal weer het enige dier in onze slaapzaal.’

Aurora aarzde even. Het idee van een dier in haar leven leek alles alleen maar ingewikkelder te maken. River stond met haar ouders buiten te wachten. Haar vader hield met een waakzame blik de hoofdstraat in de gaten. Ze vervolgden hun weg door Ragdav en kwamen bij een klein winkeltje dat Aurora onmiddellijk herkende. De poppen in de etalage leken hen met hun ogen te volgen, en daar, naast hen, stond de knuffel van een slang. Het was dezelfde slang die Vaya vorig jaar in de handen

van River had geduwd en in enkele seconden was veranderd in een levensecht, kronkelend reptiel.

‘Mag ik hier nog even binnen, mevrouw Everly?’ vroeg Aurora. ‘Mijn verf is bijna op.’ Mevrouw Everly keek aarzelend op haar horloge. ‘Het duurt echt niet lang, beloofd,’ zei Aurora.

‘Goed, maar daarna moeten we echt naar huis. Het is al tijd voor het middageten.’

‘Ik wacht hier wel buiten,’ zei River, die naar de slang in de etalage staarde.

‘Ik ook, ik heb al bijna al mijn muntstukken uitgegeven,’ voegde Vaya eraan toe.

De bel rinkelde toen Aurora door de deur naar binnen stapte. Er was niemand te zien, noch in de winkel, noch achter de toonbank. Ze stapte de chaotisch gevulde rekken voorbij naar de achterkant van de winkel en nam haastig enkele verfpotten mee. Op een ronde tafel in het midden van de winkel stonden doorzichtige potten wankelend op elkaar gestapeld, elk gevuld met verschillende organen. Aurora vertraagde haar pas. Met drie verfpotten in haar armen schoof ze voorzichtig langs de torenhoge stapels, alsof zelfs een zuchtje wind het geheel kon doen instorten. Eenmaal ze bij de toonbank aankwam, was de ruimte nog steeds leeg. Haar blik gleed door de winkel. Achter het etalageraam stond een ongeduldige mevrouw Everly af en toe naar haar horloge te staren, maar Aurora wilde niet beginnen aan het schooljaar zonder nieuwe verfpotten.

‘Heeft die wenspas u al kunnen helpen in wat u wilt?’ klonk een stem ineens. Aurora schrok zo hard dat ze bijna de potten verf liet vallen. De oude man stond plotseling achter de toonbank, alsof hij uit het niets was verschenen. Hij was blijkbaar een Oordvinder. Net als Nolan. ‘Uw leefolieverf al op? U moet veel geschilderd hebben.’

Aurora reageerde niet meteen, de woorden leken vast te zitten in haar keel. Hij bleef haar aanstaren alsof hij wachtte op een antwoord. ‘Ja, klopt,’ zei Aurora uiteindelijk, haar stem veel stiller dan ze bedoeld had.

De man telde de potten verf langzaam en tikte traag op zijn metalen kassa, waarvan de toetsen piepend terugveerden. Aurora keek ongeduldig

naar de deur waar de anderen op haar stonden te wachten. Nadat de man klaar was, rekende Aurora haastig af.

‘Bedankt,’ zei ze terwijl ze de potten in haar armen verzamelde en naar de deur vertrok.

Net voor ze naar buiten ging, zei de oude man: ‘Misschien is het een wijs idee om die wenspas nog eens te raadplegen.’

Voordat Aurora iets kon vragen, knipoogde de man en was hij alweer verdwenen, alsof hij in de schaduwen van de donkere winkel was opgelost. Aurora bleef even staan, met het gevoel dat ze nog steeds bekeken werd. Ze schudde het van zich af en liep naar buiten. De bel van de winkel rinkelde opnieuw.

‘Heeft iedereen alles?’ vroeg mevrouw Everly.

Iedereen knikte, en samen lieten ze de verzengende hitte van de stad achter zich. Het bospad kronkelde tussen schaduwen en struiken door, alsof het hen terug naar huis wilde leiden. Het bos leek te fluisteren – een zachte, geheimzinnige adem die tussen de bomen gleed.

Aurora hield plots halt. Beeldde ze zich het in? Er klonk weer een zacht geritsel, bijna onmerkbaar, alsof iemand zachtjes iets riep. Ze keek om zich heen. Rond haar waren enkel schaduwen van bomen en schommelende takken.

‘Wat is er?’ vroeg Rivers moeder toen ze merkte dat Aurora bleef staan.

‘Niets,’ antwoordde Aurora haastig. Ze zette haar stappen weer voort, maar plotseling stond ze weer stil, starend naar de bomen. Een stem fluis-terde opnieuw door de lucht. Het leek een mannenstem, hoewel het onmogelijk was te begrijpen wat hij zei. Aurora spitste haar oren. Echter, voor ze er iets van kon maken was het weer stil.

‘Aurora, is er iets?’ vroeg de moeder van River opnieuw, ze leek zowel bezorgd als geërgerd omdat Aurora bleef staan.

‘Ik dacht... dat ik iets hoorde,’ zei Aurora. River keek angstig om zich heen. Aurora’s blik gleed over het bos, maar wat het ook was, de stem was weer verdwenen. ‘Sorry... Ik verbeeldde het me waarschijnlijk.’

‘Geeft niets. Iedereen is wat op scherp, na alles wat er gebeurd is,’ zei mijnheer Everly zacht. ‘Kom, we gaan naar huis.’ Hij bleef de hele weg

naar huis onrustig om hem heen kijken. Aurora tastte in haar broekzak en voelde opgelucht het hoekje van het stuk perkament van mevrouw Bradwill. Had ze zich het gefluister ingebeeld of werden ze gevolgd?

Bij de tuin aangekomen duwde mevrouw Everly het poortje open, waar Sterrenwacht ongeduldig op en neer sprong tegen het hekwerk. Aurora liep rechtstreeks naar de schaduw van de perenboom, gevolgd door River en Vaya die Jade nog steeds op haar schouder droeg.

‘Niet te lang, we gaan zo eten!’ riep Rivers moeder terwijl ze zich samen met mijnheer Everly, onder het gewicht van papieren tassen vol boeken en inkt, naar de keuken haastte. Vanuit haar ooghoek kon Aurora zien hoe mijnheer en mevrouw Everly afwisselend een oogje in het zeil hielden door het keukenraam.

‘Wat hoorde je dan net?’ vroeg Vaya meteen.

‘Niets,’ zei Aurora. Ze wreef met haar hand over haar voorhoofd. ‘Ik beeldde het me waarschijnlijk in. Het klonk alsof iemand iets fluisterde.’

Er trok een schaduw van angst over Rivers gezicht.

‘Echt waar, het was niets,’ zei Aurora. ‘Waarschijnlijk gewoon het bewegen van de takken van de bomen.’

‘Laat dat stukje perkament nog eens zien?’ vroeg Vaya toen ze neerzaten in het hoge gras. Jade streek neer op de grond naast haar.

‘Dat gaat niet, mevrouw en mijnheer Everly houden ons in het oog,’ zei Aurora.

‘Dat is toch niet erg, misschien kunnen ze ons wel helpen?’ haalde River aan.

Aurora kon het niet goed uitleggen. Iets in haar verzetten zich tegen het idee om Rivers ouders erbij te betrekken. Ze zouden het stuk perkament ongetwijfeld meteen overhandigen aan het Bureau en dan bleef Aurora, zoals altijd, in het ongewisse achter.

‘Als ik er zelf niet uitkom, kunnen we het hen altijd nog vragen,’ haalde Aurora aan.

Alvorens River iets kon zeggen, riep mevrouw Everly dat ze moesten komen eten.

Aan tafel hing een merkwaardige stilte. Een stilte die zelden voor-

kwam in het huis van de Everly's. Mijnheer en mevrouw Everly spraken over de eerste schooldag, die hen de volgende ochtend te wachten stond en vertelden dat ze hen ook naar school zouden begeleiden. Het idee dat Aurora nu ook nog eens tot aan de schoolpoort begeleid zou worden, alsof ze niet voor zichzelf kon zorgen, was haast ondraaglijk. Of nog erger, misschien dat andere leerlingen wel zouden denken dat ze zich zo belangrijk voelde, dat ze het Bureau nodig had om haar naar de academie te brengen. Aurora's vingers verkrampten rond haar vork. Ze staarde naar haar bord, alsof ze daar het antwoord vond op hoe ze de blikken van de andere leerlingen moest ontwijken.

Na het middageten gingen ze naar de kamer van River, waar ze hun boeken, perkament en pennen uit de papieren tassen laadden. Vaya zocht haar spullen uit, propte ze in haar lederen tas en zwierde ze over haar schouder.

'Ik zie jullie morgenvroeg bij de schoolpoort?' vroeg ze.

Jade zat op de houten leuning van Rivers stoel en kraste zacht.

'Ja, we zullen op je wachten,' zei River, die haar extra boeken in haar tas probeerde te proppen.

'Moet je nu al gaan?' vroeg Aurora, die graag de letters N.O.N.W. op het stukje perkament met Vaya nog wou bekijken om te bespreken wat het kon betekenen.

'Ja, helaas. Mijn zussen vertrekken deze avond al om het Dunvar-kamp te begeleiden en ik had mijn ouders beloofd om thuis te zijn.'

Met een zwaai nam ze afscheid en verdween met haar tas gevuld met boeken en blikken kattenvoer die rammelden bij elke stap.

De hele namiddag waren Aurora en River druk in de weer met kleren wassen en spullen verzamelen, om vervolgens alles in hun lederen tassen te proppen.

Pas bij het vallen van de avond waren ze eindelijk klaar. Het was al snel duidelijk dat Aurora's eigen tas op instorten stond onder het gewicht van haar nieuwe boeken. Gelukkig had River nog een oude tas van haar grootmoeder liggen die ze mocht gebruiken, al rook het leer muf en zat er zelfs een zweem van schimmel aan.

'Ik denk echt dat het de bedoeling is dat ik dit aan mijnheer Bradwill geef,' zei Aurora terwijl ze luidop nadacht over het stukje perkament, haar handen bezig met inpakken. 'Ik vermoed dat hij weet waar het over gaat.'

'Maar er is nog geen nieuws over mijnheer Bradwill,' wierp River op.

'Dat wij weten...'

'Als ze iets wisten, zouden ze jou als eerste op de hoogte brengen,' zei River beslist.

Iets in Aurora deed haar twijfelen. Om de een of andere reden kreeg ze het gevoel dat het Bureau misschien niet alles met hen wou delen. Misschien wisten ze meer dan ze lieten blijken en hadden ze zelfs een idee waar mijnheer Bradwill zich bevond maar hielden ze het stil voor Aurora uit angst dat ze op haar eigen houtje naar mijnheer Bradwill zou gaan zoeken. Of misschien wisten ze dat Rosemary Brickshaw met de Schaduw terug op zoek was naar Aurora en wilden ze haar veilig houden, al was er al wekenlang geen spoor van hen geweest. Volgens het schoolhoofd had Aurora Rosemary een genadeslag toegebracht toen ze haar raakte met het licht dat ze opriep – een klap waarvan ze zich niet gauw zou herstellen. Alleen hoe vaker ze erover nadacht, hoe minder ze dat geloofde. Misschien hield ze zich gewoon gedeisd omdat ze een plan aan het beramen was om Aurora te vermoorden. Er kroop een rilling over Aurora's rug als ze daaraan dacht.

Plotseling klopte iemand op de deur. Sterrenwacht sprong van Rivers bed en spurtte blaffend naar het open raam. River volgde hem en leunde naar buiten om te kunnen zien wie er aan de deur stond. 'Ik denk dat het iemand van het Bureau is,' zei ze met een frons. De deur beneden ging open, en de stemmen van Rivers ouders echoden door de gang.

Aurora staarde River met grote ogen aan, haar adem even bevroren van spanning. 'Misschien hebben ze mijnheer Bradwill gevonden!' riep Aurora, haar hart bonzend in haar borst. Ze stormde de trap af, River haastte zich achter haar aan. Jade spreidde haar vleugels en vloog naar buiten.

Maar zodra Aurora de keuken binnenstapte, leek de lucht plotseling te verzwaren. De ouders van River stonden gespannen in de deuropening.

Voor hen stonden twee mannen, hun aanwezigheid zo kil als de sneeuwvlokken die de Tuin van Gerbia bedekten in de winter. Ze droegen keurig gesneden maatpakken, met op de borst een grote gouden letter B: het embleem van het Bureau. Een kil gevoel verspreidde zich door Aurora's lijf.

'Juffrouw Gardney?' vroeg de grootste van de twee mannen die over de schouder van mijnheer Everly keek.

Aurora slikte de brok weg die zich in haar keel vormde. 'Is er nieuws over mijnheer Bradwill?' vroeg ze. De woorden kwamen bijna niet uit haar mond.

De man negeerde haar vraag.

Aurora's hart sloeg over toen hij begon te spreken, alsof de woorden zich in een waas in haar hoofd vormden maar haar niet leken te bereiken. Hun bezoek had namelijk niets te maken met de zoektocht naar mijnheer Bradwill.

Mevrouw Bradwill was zonet overleden.